

Marta Povo
FRAGMENTS EXISTENCIALS

09- ESQUINÇANT EL VEL

He deixat passar força temps després de la meva revisió existencial. En el procés de narrar les meves experiències, el cap em donava voltes a conceptes que jo mateixa expressava. Rellegint-me i tornant a sentir tot el que havia escrit, me n'adonava que algunes coses no tenien sentit, que no eren prou certes, o que ja no em ressonaven de la mateixa manera. Així que, en aquest darrer any, vaig decidir reflexionar més, que no pas escriure, sobre la meua visió de la vida, de l'energia, la mística, l'espiritualitat... Durant un llarg període de temps, de manera natural i espontània m'he vist dubtant sobre moltes coses viscudes i escrites. He necessitat replantejar-me si realment tot allò escrit és el que sento i penso per meu interior, replantejant-ho tot des del meu veritable Ser o Esperit i no des de la meua petita ànima en procés.

El que és cert és que, durant més d'un any, he posat en qüestió quasi bé tot el que jo mateixa donava per vàlid. He dubtat sobre la veritat de *l'evolució* humana, he dubtat de la fiabilitat dels ens o de les paraules que he sentit sempre procedents de forces no vives. He hagut de concretar molt més sobre els conceptes ànima i esperit, percebent que són dues forces quasi bé 'contràries' místicament parlant; fins i tot he dubtat de l'existència de Déu... En definitiva, li he donat la volta a tot. Ha estat un any en que la meua vida ha donat un gir inesperat.

No ha estat catàrtic perquè no he volgut que ho fos; però el que m'ha succeït aquest any de parada literària i de reflexió profunda i metafísica, haguera pogut alterar a qualsevol. No ha estat així; i ara me n'adono que la vellesa, la maduresa psicològica i la equanimitat, han jugat al meu favor. És cert que quasi bé hauria de començar de nou per tornar a re-escriure tots aquests Fragments Existencials que vaig començar als 2023...

De totes maneres, respectaré tot el que he escrit fins ara perquè em serveixi de plataforma i d'anàlisi comparatiu, per poder narrar d'ara en endavant la meua nova visió del món i de la vida. Possiblement no em serà fàcil, ja que encara l'estic redescobrint. Una visió que segurament tiri per terra o alteri els meus anteriors paradigmes. Tanmateix, l'art d'escriure sempre m'ha proporcionat una

claredat i una ordenació mental extraordinàries, així que... el meu motor literari ha tornat a posar-se en marxa per si mateix.

La sensació constant mentre escrivia aquesta espècie de diari vital, el fil comú a qualsevol reflexió, a tot record o auto-indagació, era la *d'estar vivint la vida amb un vel posat*. Potser no era el 'meu' vel, la meva ceguera, sinó que ho percebia com un vel imposat. Hi havia o hi ha alguna cosa davant els meus ulls que em tapa la veritable visió, però que, a la vegada, aquest vel forma part del joc de la vida.

És com si algú em tapés la veracitat de les coses, com si a algú li interessés que no veiés (veiessim) la Veritat. Sé que intentar saber *que és* el que és verdader i el que no ho és, sona molt pretensions... I també que aquest 'algú' que li interessa posar-me un vel engegador, sona a conspiració o a psicosis. Però sento que la necessitat d'investigar aquesta sensació de ceguera i ocultament, és ben legítima i sensata, tant, que de no fer-ho, resultaria insensat i incoherent.

D'aquesta manera, la força interna que no em deixava veure la visió profunda de la realitat, em va portar a revisar el concepte de *maia*, i *samsara*, segons el paradigma oriental; és a dir, la il·lusió d'una realitat que no existeix més que en el plànol de la matèria densa. Fins i tot vaig revisar el concepte de *impermanència*, segons m'explicaven els lames budistes. Però res del que he après culturalment m'ha servit enguany per satisfer el meu esperit cercador de la Veritat.

Al posar en dubte les milers de dades esotèriques, místiques, metafísiques i fins i tot religioses apreses durant set dècades, alguna cosa començava a esquinçar-se dins meu. En aquest període de *desconstrucció* he hagut d'anar poc a poc, molt a poc a poc. Havia de tornar a construir-ho tot abans de tornar a refer res. Només sabia que alguna cosa de mi s'ensorrava amb tots aquells conceptes que he donat per certs durant tant temps. I mentre tot queia, el Dubte s'anava apoderant del meu Ser, sense trobar encara un camí que em donés pau o congruència.

Es tractava d'una simple crisi de fe? No ho sentia així... Sentia que el vel que no em deixava veure la Realitat era com una pantalla imposada per suprimir l'arrel 'd'alguna cosa' important. Per impedir veure alguna cosa, que si aconseguís veure-la, s'acabaria el joc, es desconnectaria alguna cosa, es dissoldria un paisatge, s'esborraria una realitat, o un fet, una estructura. Si aconseguís ver-ho, desapareixeria l'arrel o el fonament d'una realitat que fins ara jo creia cert... i molts com jo.

De cop i volta, un dia, a la meitat d'una classe que estava donant, algú va dir alguna cosa sobre 'evolucionar' i el meu Ser es va disparar, contestant, amb una força inusual... *NO hem vingut a la Terra per evolucionar, sinó per a crear!* Jo mateixa em vaig sorprendre d'aquesta sentència, perquè als meus alumnes sempre els fomentava i recolzava sobre la gran força que té evolucionar, aprendre, transcendir, créixer anímicament. I ara, inspirada o no, jo li deia a la meva alumna que no feia falta aprendre res, ni era necessari evolucionar en absolut, que ja estàvem complets... Que el que

necessitàvem era *crear*, o com a mínim, aprendre a crear, entrenar i emprar el nostre poder creador. Això va ser un sentiment i unes paraules que van sortir de molt endins...

Naturalment, aquell fet em va conduir cap una llarga reflexió sobre el misteri *d'haver d'evolució i aprendre*. Quina classe de joc era el de l'evolució?. Qui va dissenyar el joc anomenat vida que ens condueix sempre a una roda de karma inacabable? Jo portava ja un parell d'anys dient mig en broma que jo no pensava tornar a la Terra i que el meu *únic pla* era acabar amb aquesta roda estúpida de tornar a néixer sense fi. I els altres, també de broma, em responien sempre... *D'acord...doncs a veure si tu aconseguixes sortir del Karma!*

El sofriment constant que viu la humanitat, sigui en l'etapa que sigui de la Història, sempre m'ha semblat molt absurda, molt injusta i inacabable, que el meu sentit intern d'equitat o de justícia mai no ho va tolerar bé. No importa la comoditat ni l'avenç tecnològic del món mentre segueixen havent-hi guerres i fam, malalties que no interessa curar, ni misèries que es poden evitar. La roda inacabable del karma no l'he entès mai com alguna cosa útil, tampoc intel·ligent, ni justa. De totes maneres, jo mateixa explicava en els meus cursos el concepte 'karma' com una llei d'equilibri universal.

Però fins avui, mai m'havia plantejat que la causa d'aquesta gran injustícia o fal·làcia fora precisament, el concepte d'Evolució. De cop, vaig entendre que era un tema cabdal. I em va ressonar com si sempre ho haguera sabut o sentit, encara que tingués un vel posat. Fins i tot, recordo que d'adolescent, quan em van explicar a la classe de ciències la visió de Darwin, jo la vaig refusar per complert, fins i tot em vaig atrevir a dir-li al professor que aquell personatge estava boig, i que a més, la seva visió estava totalment equivocada, davant de la perplexitat del meu professor; jo diria que fins i tot es va espantar al sentir-me. D'alguna manera sempre vaig intuir que en l'evolució havia una errada de base, com una trampa, que era com l'*arrel* d'una planta borda que mai donaria fruits.

Mentre reflexionava i explorava sobre l'Evolució, em vaig adonar que aquest assumpte implicava diferents coses. Per un costat, significa que d'alguna manera que som *imperfectes* i per això necessitem aprendre, evolucionar i perfeccionar-nos. Per un altre costat, implica necessàriament un vincle clar amb cert 'moralisme... Sota quins preceptes, lleis o premisses, hem d'evolució? Qui dicta les normes de l'evolució? Qui és capaç de crear la *pedagogia* de la verdadera evolució humana? Amb quina finalitat real 'hem' d'evolució"? Naturalment això em feia replantejar una nova incògnita... Qui és Déu? Existeix realment un déu que ens hagi mentit en aquesta roda suposadament *evolutiva*?

Si som esperit, o un fragment o fractal idèntic al Gran Esperit... Per què necessitem evolucionar? Ja som complerts o perfectes, ja som saviesa innata, ja som creadors, ja som infinits i fora del temps. La força o constitució essencial del que estem fets o vibrem, és pura energia, una força vibrant, intel·ligent i volitiva. Som un potencial enorme de creativitat, d'inventiva, de poder executor. Som constructors, som lúcids, som bondadosos, som forts i resistents, som auto reparables... Quants

cops he constatat que el cos humà sap curar-se a si mateix, en especial si fa servir la força del seu propòsit i intenció!

Definitivament un gran vel estava caient dels meus ulls, però això possiblement era solament el inici d'una nova etapa de consciència. Fins el dia d'avui, no he sabut entendre d'on venia aquesta caiguda del vel del meu Ser. Era el meu jo d'antropòloga que buscava respostes? Era la dona dissident, revolucionaria o pionera? Era la pura saturació de la matrix o del sistema distòpic en el que vivim? Era la terapeuta que acompanya anímicament als seus pacients i vol ser més responsable sobre el que aconsella? Era l'artista, la filòsofa, la mística que buscava la Veritat o el sentit de la vida? Malgrat no he tingut encara respostes satisfactòries sobre d'on procedeix, de cop, la meva inquietud espiritual, el camí d'exploració iniciat no té retorn. Certament és un camí irreversible que, d'una manera o altre, haig de seguir caminant.

© Marta Povo Audenis
text autobiogràfic de 30 de juny de 2024